

Arrest

nr. 108 537 van 23 augustus 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 30 april 2013 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart zich een Georgisch staatsburger van Georgische origine en afkomstig uit Tbilisi. U verklaarde dat uw echtgenoot na zijn verplichte legerdienst van 1999 tot 2000 de militaire groepering van de Monadire (Jagers) vervoegde onder leiding van Emzar Kvitsiani.

In 2006 vroeg president Saakashvili hen de wapens neer te leggen, maar toen Emzar Kvitsiani dat weigerde werden de Monadire als landverraders beschouwd en sindsdien zijn alle leden van de groep op de vlucht.

Tussen 2006 en 2008 probeerden u en uw echtgenoot elkaar nog in het geniep te zien en probeerde uw echtgenoot toch op een of andere manier naar huis te komen. U voelde toen al wel dat u in de gaten werd gehouden.

Op 27 oktober 2009 werd u, toen u na een bezoek aan een vriendin op weg was naar huis benaderd door drie mannen die uit een wagen stapten. Ze kwamen naar u toe en duwden u in de auto. U werd geblinddoekt en naar een u onbekend gebouw gebracht. Ze wilden weten waar u echtgenoot was en u werd beledigd, bedreigd en gemarteld. Na drie etmalen werd u vrijgelaten en in de buurt van uw woning afgezet. Toen u thuiskwam zag u dat er ingebroken was. Het appartement was overhoop gehaald en bepaalde zaken bleken verdwenen te zijn. U ging terug naar de vriendin bij wie u voor het incident op bezoek was geweest. Zij belde uw neef op en die nam u eerst mee naar een bevriende arts voor verzorging en vervolgens naar een dorp in de regio Guria. Daar aangekomen vertelde uw neef u dat uw kinderen en uw moeder in veiligheid waren gebracht.

Eind november 2009 vertrok u alleen uit Georgië. U kwam in België aan op 14 december 2009 en vroeg op 15 december 2009 asiel aan.

U weet tot op heden niet waar uw kinderen en uw moeder verblijven.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkel een IDP-kaart voor.

B. Motivering

U vreest bij terugkeer naar Georgië dat u nog meer als verdachte zou worden beschouwd; aangezien de leden van de Monadire nog steeds worden gezocht.

Er moet echter worden opgemerkt dat u uw asielrelaas om onderstaande redenen niet aannemelijk heeft weten te maken.

U bent er immers niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u daadwerkelijk gehuwd bent met iemand die lid was van de militaire groepering Monadire.

U kon te weinig informatie geven over de algemene situatie nadat de groepering door de Georgische overheid buiten de wet werd gesteld.

U verklaarde dat president Saakashvili de Monadire als landverraders beschouwde nadat de groep weigerde de wapens neer te leggen en sindsdien zijn alle leden van de groep op de vlucht. U verklaarde te weten dat er leden van de Monadire gedood werden tijdens hun vlucht, maar kon geen concrete namen noemen (zie CGVS, p. 16).

Er werd u ook gevraagd of u weet heeft van leden van de groepering die werden aangehouden, maar hier kon u enkel de naam noemen van Nora Kvitsiani. Zij is weliswaar de zus van Emzar Kvitsiani, de leider van de Monadire, maar is geen lid van de militaire groepering.

U kon geen namen noemen van Monadire die door de Georgische autoriteiten werden gearresteerd (zie CGVS, p. 16).

Nochtans blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, dat er wel degelijk een aantal sympathisanten van Emzar Kvitsiani werden gearresteerd en veroordeeld.

Bovendien kon u enkel maar bij benadering aangeven wanneer Nora Kvitsiani werd opgepakt, namelijk een jaar na de vlucht van haar broer die u in 2006 situeerde, en kon u niet zeggen tot welke straf zij was veroordeeld (zie CGVS, p. 16).

Hierbij moet nog worden opgemerkt dat uit bovengenoemde informatie blijkt dat Nora Kvitsiani reeds op 28 juli 2006 gearresteerd werd.

Indien uw echtgenoot daadwerkelijk bij de Monadire hoorde en op de vlucht was, mocht van u verwacht worden dat u accurate en concrete informatie zou kunnen verschaffen betreffende de algemene situatie en het lot van andere medestanders van Emzar Kvitsiani. Temeer daar dit van belang is om de ernst van de situatie voor uw eigen gezin correct te kunnen inschatten.

Deze vaststellingen doen ernstig afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Ook het feit dat u verklaarde geen enkel ander gezin te kennen waarvan iemand bij de Monadire was, zelfs voor ze buiten de wet werden gesteld, is weinig geloofwaardig (zie CGVS, p. 16).

Daarnaast kon u geen enkel document aanbrengen dat uw verklaringen aangaande het lidmaatschap van uw echtgenoot van de Monadire zou kunnen staven.

Evenmin kon u aantonen dat u werkelijk gehuwd bent met T.K..

U legde weliswaar een interne vluchtelingenkaart voor waarop de naam K., de familienaam van uw echtgenoot, vermeld staat.

Hierover moet echter worden opgemerkt dat u deze kaart bij het Commissariaat-generaal nooit heeft voorgelegd en dat ze enkel geldig is samen met andere identiteit bewijzende documenten, die u niet voorlegt. Aldus wordt door middel van dit document niet aangetoond dat K. de naam van uw echtgenoot is.

Aangezien u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u daadwerkelijk gehuwd bent met iemand die lid was van de militaire groepering Monadire, kan evenmin geloof worden gehecht aan uw verklaringen als zou u zijn ontvoerd, bedreigd en gemarteld omwille van uw echtgenoot.

In dit verband moet nog worden opgemerkt dat u onaannemelijk weinig informatie kon verschaffen betreffende het lot en de verblijfplaats van uw kinderen en uw moeder, waardoor het eerder vastgestelde gebrek aan geloofwaardigheid wordt bevestigd.

U verklaarde dat u hen voor het laatst zag voor uw ontvoering op 27 oktober 2009 (zie CGVS, p. 5). Bij uw thuiskomst na uw ontvoering, toen u het appartement overhoop gehaald aantrof, zou u niet meteen aan het lot van uw kinderen en moeder hebben gedacht. U verklaarde dat u pas aan hen dacht toen u in het dorp in de regio Guria aankwam, hoewel uw vriendin u voordien wel met twee woorden had gezegd dat ze in veiligheid waren (zie CGVS, p. 13).

U weet niet hoe uw vriendin wist dat zij in veiligheid waren. U vermoedt dat zij het vernam toen ze uw neef opbelde of dat ze het mogelijk gezien of gehoord heeft aangezien zij niet ver van uw woning woont (zie CGVS, p. 14).

Evenmin weet u hoe uw kinderen en moeder het appartement hebben verlaten, of ze zelf vertrokken of werden opgehaald.

Verder verklaart u dat u sinds die dag geen rechtstreeks contact meer met uw kinderen heeft gehad en dat uw neef die instaat voor hun veiligheid, u niet zegt waar ze precies verblijven. U kan alleen vermoeden dat ze niet ver van Georgië verblijven (zie CGVS, p. 7).

Het is niet geloofwaardig te noemen dat u niet beter op de hoogte bent van dit alles.

Uw verklaring dat uw neef een sterk persoon is doet daar niets aan af (zie CGVS, p. 14). Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat zij, zeker als het om haar eigen kinderen gaat, haar uiterste best doet om concrete en accurate informatie te bekomen betreffende de manier waarop haar kinderen in veiligheid werden gebracht en over hun huidige levensomstandigheden.

Tenslotte zij erop gewezen dat Cedoca, de onderzoeksdienst van het Commissariaat-generaal onderzoek heeft gedaan naar de actuele situatie van Monadire in Georgië.

Uit deze informatie blijkt onder andere dat Emzar Kvitsiani op 28 oktober 2012 uit ballingschap (sedert juli 2006) naar Georgië is teruggekeerd, en dat zijn zus, Nora Kvitsiani, op 6 november 2012 uit de gevangenis werd vrijgelaten.

Ook de aldus verzamelde informatie is niet van aard dat ze bovenstaande vaststellingen van ongeloofwaardigheid vermag te weerleggen of te verklaren, of dat ze anderszins ertoe kan leiden dat in uw hoofde een vervolgingsvrees dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade dient te worden vastgesteld.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

p basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 29 maart 2013 een schending aan van de artikelen 48 tot en met 48/5, 51/4 § 3, 52 § 2, 57/6 2de lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), een schending van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster vat aan met een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en verwijst hiervoor naar UNHCR, naar rechtsleer en naar een rapport van de Canadese "Immigration and Refugee Board" van januari 2004.

Verzoekster besluit dat de commissaris-generaal (zie het verzoekschrift, p. 5) *“in de bestreden beslissing op een onredelijke en onrechtmatige wijze tot de conclusie komt dat verzoeksters verklaringen ongeloofwaardig, en bijgevolg zijn asielaanvraag ongegrond, zouden zijn”*. Zij laat gelden dat haar minstens het voordeel van de twijfel had moeten worden toegekend.

Zij benadrukt dat zij bij haar verhoor op het commissariaat-generaal wél kon meedelen dat leden van de Monadire gedood werden tijdens hun vlucht en dat zij ook de naam Nora Kvitsiani opgaf.

Dat zij slechts bij benadering de datum van de arrestatie van deze laatste kon opgeven, doet volgens haar (zie p. 5) *“geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar relaas”*. Zij stelt dat het feit dat zij niet meer concrete informatie gegeven heeft, haar vrees voor vervolging door de overheid niet tenietdoet.

Verzoekster hekelt het besluit van de commissaris-generaal dat zij niet aantoonde dat haar man deel uitmaakte van de Monadire en dat zij evenmin aantoonde dat zij daadwerkelijk gehuwd is met T.K.. Zij stelt nochtans te beschikken over (zie p. 5) *“een huwelijksakte en tevens een geboorteakte voor haar kind met vermelding van de heer K. als ouder”*.

Volgens haar gaat de commissaris-generaal (zie p. 6) *“een brug te ver om van verzoekster te eisen harde bewijzen voor te leggen van de ontvoering en slagen”*.

Verzoekster geeft vervolgens een theoretische uiteenzetting over de genoemde beginselen, over tegenstrijdigheden in verklaringen en over de bewijslast.

Zij merkt op (zie p. 7) *“dat zij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die haar voor zover mogelijk bezorgd zullen worden”* en is van oordeel dat zij aldus aan de op haar rustende bewijslast heeft voldaan.

Zij laat gelden dat uit de beslissing van de commissaris-generaal niet blijkt waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt; zij is van oordeel dat (zie p. 7) *“het louter verwijzen naar de motivering van de weigering van het vluchtelingenstatuut daartoe niet (volstaat)”*

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een Belgisch *“Attest van immatriculatie”* (Model A) afgeleverd op 17 december 2012 en geldig tot 10 april 2013.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr.

186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielaanvraag van verzoekster.

Zij maakt immers niet aannemelijk dat zij gehuwd is met iemand die lid was van de militaire groepering Monadire.

Zo kon verzoekster onaannemelijk weinig informatie geven over de algemene situatie nadat de groepering Monadire door de Georgische overheid buiten de wet werd gesteld.

Verzoekster verklaarde dat president Saakashvili de Monadire als landverraders beschouwde nadat de groep weigerde de wapens neer te leggen, dat sindsdien alle leden van de groep op de vlucht zijn en dat er ook leden van de Monadire gedood werden tijdens hun vlucht.

Het blijkt dat verzoekster bij haar verhoor op het commissariaat-generaal op 15 oktober 2012 geen concrete namen kon noemen (zie het verhoorverslag, p. 16), noch kon zij aangeven of er leden van de groepering werden aangehouden; verzoekster kon enkel de naam noemen van Nora Kvitsiani -de zus van Emzar Kvitsiani, de leider van de Monadire-, die echter geen lid van de militaire groepering is. Verzoekster kon geen namen noemen van Monadire-leden die door de Georgische autoriteiten werden gearresteerd (zie het verhoorverslag, p. 16), terwijl uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt werd dat er wel degelijk een aantal sympathisanten van Emzar Kvitsiani werden gearresteerd en veroordeeld.

Voorts kon verzoekster enkel bij benadering aangeven wanneer Nora Kvitsiani werd opgepakt, namelijk een jaar na de vlucht van haar broer die zij in 2006 situeerde, en kon zij niet zeggen tot welke straf deze vrouw was veroordeeld (zie het verhoorverslag, p. 16), terwijl uit voormelde informatie in het administratief dossier blijkt dat Nora Kvitsiani reeds op 28 juli 2006 gearresteerd werd.

Verder verklaarde verzoekster nog geen enkel ander gezin te kennen waarvan een lid bij de Monadire was, zelfs vóór deze groepering buiten de wet werden gesteld (zie het verhoorverslag, p. 16).

Waar verzoekster er in haar verzoekschrift op wijst dat zij wél kon melden dat er leden van de Monadire gedood werden tijdens hun vlucht en dat zij de naam van Nora Kvitsiani vermeldde, ziet de Raad niet in hoe dit de bovenstaande vastgestelde onwetendheden kan weerleggen of verklaren.

Indien verzoeksters echtgenoot daadwerkelijk bij de Monadire hoorde en op de vlucht was, mag van verzoekster immers verwacht worden dat zij accurate en concrete informatie zou kunnen verschaffen betreffende de algemene situatie en het lot van andere medestanders van Emzar Kvitsiani, temeer daar dit van belang is om de ernst van de situatie voor haar eigen gezin correct te kunnen inschatten.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog aanvoert dat haar onwetendheden "*geen afbreuk (doen) aan de geloofwaardigheid van haar relaas*" en stelt dat het feit dat ze geen concretere informatie zou gegeven hebben haar vrees voor vervolging door de overheid niet tenietdoet, benadrukt de Raad dat van een asielaanvraag kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Van verzoekster kan inderdaad worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielaanvraag waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters gebrekkige kennis en haar nalatige handelingen om zich te informeren wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad merkt verder op dat verzoekster geen enkel document bijbracht dat haar verklaringen aangaande het lidmaatschap van haar echtgenoot van de Monadire staaft, noch enig stuk voorlegt dat aantoont dat zij werkelijk gehuwd is met T.K..

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert te beschikken over *“een huwelijksakte en tevens een geboorteakte voor haar kind met vermelding van de heer K. als ouder”*, stelt de Raad vast dat verzoekster deze stukken niet heeft voorgelegd tijdens haar asielprocedure en eveneens heeft nagelaten deze documenten toe te voegen aan haar verzoekschrift.

Op het Commissariaat-generaal legde verzoekster weliswaar een fotokopie voor van een interne vluchtelingenkaart die echter enkel geldig is samen met andere identiteit bewijzende documenten -die verzoekster niet neerlegde-.

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een Belgisch *“Attest van immatriculatie”* van 17 december 2012 dat zelf vermeldt *“geenszins een identiteitsbewijs noch een nationaliteitsbewijs”* te zijn en eveneens enkel geldig is als het *“vergezeld gaat van het identiteitsdocument waarvan de belanghebbende houder is”*, quod non in casu.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert *“dat zij inmiddels een aantal bijkomende stukken heeft opgevraagd, die haar voor zover mogelijk bezorgd zullen worden”*, stelt de Raad vast dat zij tot op heden geen stukken heeft neergelegd die het lidmaatschap van haar echtgenoot van de Monadire of haar huwelijk met T.K. zouden kunnen staven.

De Raad benadrukt dat, indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, op basis van zijn medewerkingsplicht kan worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen.

Indien hij geen stukken bijbrengt, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen.

Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen ernstige poging om het ontbreken van deze bewijzen uit te leggen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters verklaringen als zou zij zijn ontvoerd, bedreigd en gemarteld omwille van haar echtgenoot.

De Raad stelt ook vast dat verzoekster zeer onwetend was aangaande het lot en de verblijfplaats van haar kinderen en haar moeder.

Verzoekster verklaarde dat zij hen voor het laatst zag vóór haar ontvoering op 27 oktober 2009 (zie het verhoorverslag van 15 oktober 2012, p. 5), dat zij bij haar thuiskomst toen zij het appartement overhoop gehaald aantrof, niet meteen aan het lot van haar kinderen en moeder had gedacht en dat zij dit pas deed toen zij in het dorp in de regio Guria aankwam, hoewel haar vriendin haar voordien al in en paar woorden had gezegd dat deze in veiligheid waren (zie het verhoorverslag, p. 13).

Verzoekster verklaarde niet te weten hoe haar vriendin wist dat haar gezinsleden in veiligheid waren -zij stelt dat zij het vermoedde dat zij het vernam toen zij haar neef opbelde of dat zij het mogelijk gezien of gehoord heeft aangezien zij niet ver van de woning van verzoekster woont (zie het verhoorverslag, p. 14)-, noch hoe haar kinderen en moeder het appartement hebben verlaten, of ze zelf vertrokken of werden opgehaald.

Verder vertelde verzoekster dat zij sinds die dag geen rechtstreeks contact meer met haar kinderen heeft gehad en dat haar neef die instaat voor hun veiligheid, haar niet meedeelt waar ze precies verblijven; verzoekster vermoedt alleen dat ze niet ver van Georgië verblijven (zie het verhoorverslag, p. 7).

De Raad benadrukt dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat zij, zeker als het om haar eigen kinderen gaat, haar uiterste best doet om concrete en accurate informatie te bekomen betreffende de manier waarop haar kinderen in veiligheid werden gebracht en over hun huidige levensomstandigheden. Verzoeksters onwetendheid en haar nalatigheid om zich te informeren, doen ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Vluchtelingenverdrag (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE